

— Кой си ти и какво искаш? — попитала стражата.
— Азъ съмъ Странджа чобанъ, приятелъ на Мурада.
Отивамъ му на гости.

Стражата съобщила на султана, кой го търси.

— Пустнете го, — заповѣдалъ султанътъ.

Съ кривака и цедилката на рамо, влѣзналъ Странджа чобанъ въ сарая. Смаялъ се овчарътъ отъ всичко оно-ва, което видѣлъ. Дълго се чудилъ той. Най-сетне попиталъ:

— Кажи ми, приятелю, тоя сарай отъ баща ти ли го имашъ, или самъ си го правилъ?

-- Отъ баща ми е, — отговорилъ Султана.

— Хубавъ сарай и наредбата му хубава.

Дълго следъ това си приказвали двамата приятели за туй за онуй. Много нѣща чулъ султана, много доволенъ останалъ и отъ сърдце се смѣлъ. Сетне заповѣдалъ да нахранятъ овчара добре, наградилъ го щедро и го изпратилъ.

Веднажъ султана като се разхождалъ изъ столицата си, миналъ край витрината на онзи фотографъ, който снѣлъ овчара. Той видѣлъ портрета на своя приятелъ, откупилъ го и го закачилъ въ една отъ стаитѣ си.

* * *

Минали години. Министритѣ

на султана се наговорили да го убиятъ. За това тѣ подкупили дворцовия бръснарь. Дошълъ уречениятъ день. Бръснарътъ отишълъ въ двореца. Той се явилъ предъ султана, направилъ обичайния поклонъ, насапунилъ султана и започналъ да заглажда, както всѣкога, бръснача си. Въ това време, случайно погледа на султана се спрѣлъ на портрета на Странджа чобанъ и

като си спомнилъ за него — разсмѣлъ се. Уплашилъ се бръснарътъ. Той помислилъ, че султана знае намѣрението му, разтрепералъ се и изтървалъ бръснача си.